

Nr 76.

Av herrar **Ericsson** i Näs och **Jonsson** i Skedsbygd, *angående ändring i lagen den 30 juni 1947 om uppsikt å jordbruk.*

Sådana personer, som för kapitalplacering eller på annat sätt kommit i besittning av jordbruksfastigheter utan att sedan själva bruka dessa, har ofta den uppfattningen, att t. ex. skogen är det enda som ger lönsamhet, under det att jordbruket är förlustbringande. En följd av detta är, att dylika jordägare inte är intresserade av att vidmakthålla och förbättra åker eller byggnader.

En metod, som därvid alltmer praktiseras, är att åkerjorden utarrenderas, ofta portionsvis till grannar, varvid fastigheten lämnas utan någon där bostatt brukare. Härigenom upphör ju i realiteten ofta ett bärkraftigt jordbruk. Man har bidragit till uttunnningen av landsbygdsbefolkningen på ett sätt som i de allra flesta fall inte synes kunna försvaras.

Mot ett dylikt förfarande borde lantbruksnämnderna ha möjlighet att ingripa, men uppsiktslagen medger detta endast i det fall vanhävd föreligger. Ovan påtalade förfarande av jordägare, som inte själva brukar sin jord, gör, att lantbruksnämnden i sådana fall sällan eller aldrig kan ingripa. Ty att underhålla en bostad så att vanhävd inte föreligger är en relativt enkel sak; att hålla beboeliga hus åt en arrendator kostar mera. Steniga åkrar kan utarrenderas till bete utan att man kommer i konflikt med vanhävdslagen, men skulle en arrendator bruka gården måste åkrarna stenröjas, och detta betyder väl att jordägaren i de flesta fall måste bidra till kostnaderna för detta.

Ovannämnda system är till allvarligt men för jordbruket, och då en stor del av jordbrukarna i vårt land är arrendatorer (i norra Kalmar län t. ex. är 46 % av jordarealen utarrenderad, och ca $\frac{1}{3}$ av alla jordbrukare är arrendatorer) måste man ifrågasätta, om inte uppsiktslagen borde ges en översyn och kompletteras med en bestämmelse om att en brukningsdel icke får på i motionen omnämnt sätt utarrenderas i avsikt att från jordägaren avlasta skyldighet att hålla hus och jord i önskvärt skick, därest lantbruksnämnden finner jordbruket bärigt och anser att det skall ha en på detsamma boende brukare.

Med stöd av ovanstående hemställes,

att riksdagen måtte besluta att hos Kungl. Maj:t anhålla om skyndsam utredning och förslag i avsikt att snarast åstadkomma en komplettering av 1947 års uppsiktslag i enlighet med motionens syfte.

Stockholm i januari 1953.

Gunnar Ericsson

i Näs.

Arvid Jonsson

i Skedsbygd.